

música | francesca patanè

Francesca Patanè, durant el concert, dimarts, a Torroella de Montgrí. / PAU GIRALT-MIRACLE

«Veramente drammatica»

► **Obres:** Verdi, Giordano, Txaiovski, Mascagni, Cilea, Borodin, Bizet.
Intèrprets: Francesca Patanè (soprano); Orquestra Simfònica Nacional de Lituània.
Director: Gintaras Rinkevicius.
Lloc i dia: plaça de la Vila de Torroella de Montgrí, 14 d'agost del 2007.

IMMA MERINO
Al final del concert protagonitzat dimarts passat per Francesca Patanè a la plaça de la Vila de Torroella de Montgrí, algú molt proper a la cantant italiana comentava: «És l'única soprano actual vertaderament dramàtica.» Encara n'hi deu haver alguna més, de manera que el comentari pot semblar una mica exagerat, però, en la crisi actual de sopranos amb aquest registre, Patanè certament destaca amb la seva veu poderosa i expressiva amb la qual ha cantat moltes vegades *Turandot* i *Tosca*. A excepció del bis, amb el qual va fer present la *Manon Lescaut* sola, perduda i abandonada que no vol morir al final de l'òpera, Patanè no va interpretar Puccini. Però, amb un repertori espigolat de la tradició operística italiana, la so-

prano italiana va fer sentir les seves qualitats expressives i una veu amb una emissió potent que té la dimensió greu de les sopranos dramàtiques, però també uns aguts impactants. Ho va necessitar perquè, almenys a les primeres files, l'orquestra nacional simfònica de Lituània, dirigida per Gintaras Rinkevicius, va sonar una mica estrident. De fet, encara hi va sonar més quan no hi havia la soprano a l'escenari i va interpretar temes de Txaiovski (el *Pas a deux*, de *La bella dorment*) i de Borodin (les danses poloneses d'*El príncep Igor*), que van trencar la cohesió del programa.

El concert, però, va començar amb un tema sovintejat, fins a semblar ineludible, en una proposta basada en l'òpera italiana: l'obertura de *La forza del destino*, de Verdi. Després va aparèixer Francesca Patanè per abordar una ària que s'ha fet cèlebre amb la veu de Maria Callas: *La mamma è morta*. En tot cas, amb la seva manera d'interpretar aquest tema de l'òpera *Andrea Chenier*, de Giordano, Patanè va fer evident la clara (reconeguda per ella mateixa) influència del mestratge de Callas, que també va poder-se percebre de ma-

nera especial a l'inici de la segona part amb *Voi lo sapete*, en què la Santuzza de la *Cavalleria Rusticana* deixa anar la seva furibunda gelosia. En tot cas, millor aprendre dels o de les que en saben.

A més dels temes esmentats, Patanè va interpretar amb força dues àries verdianes (*Morro, ma primo in grazia*, d'*Un ballo in maschera* i, posant cara de Lady Macbeth, *La luce langue*), la sempre deliciosa *Io son la umile ancella* (tot i que amb menys dolçor que el que pot esperar-se d'aquesta també cèlebre ària d'*Adriana Lecouvreur*, de Cilea) i, finalment, una discreta havanera de *Carmen*.

No va ser un concert gaire extens, més aviat curt. Potser no va ser espectacular, però prou consistent perquè, tant exhibint temperament com tècnica, Patanè demostra que és una soprano *veramente drammatica* que mereix que no només se'n parli quan el seu cos, certament vistós, apareix nu a l'escenari, com en el cas d'una *Salomé* que va interpretar fa uns mesos a Roma. I que mereix ser més coneguda, vista i escoltada entre nosaltres. Potser ho seria més si al Liceu no cantessin gairebé sempre els mateixos.